

Пан Сирник, пекар містечка Ясного, щойно прокинувся. Взувши свої м'якенькі капці і нап'явши довжелезний, аж до п'ят, халат, пекар рушив до кухні. Пані Сирникова саме готувала сніданок, і на великій тарілці вже була викладена ціла гірка рум'яних грінок.

— Добрий ранок! — весело привітався з дружиною пан пекар і налив собі в горнятко ароматного чаю з гілочок вишні. Та щойно хотів узяти собі грінку, як раптом голосно задеренчав телефон. Пекар від несподіванки випустив грінку і розхлюпав трохи чаю на свої м'якенькі капці.

— Хто це може бути так рано? — здивовано повернувся він до пані Сирникової, стріпуючи крихти грінки з рукава.

Дружина лиш стенула плечима і плюснула шматок масла на сковорідку.

Пекар швидко стріпав решти крихт і поспішив до телефону.

— Добренького ранку! — пролунало у слухавці доволі різким голосом. — Чи можу я поговорити з паном Сирником?

— Це я, — відповів пекар і пацнув жирними пальцями об халат.

— Чудесненько, чудесненько, — заскрипів різкий голосочок. — Це до вас телефонує пані Сіль. У мене скоро ювілей, і я б хотіла замовити у вас, найкращого пекаря нашого міста, торт. Чи можна мені навідатися до вашої пекарні сьогодні?

— Звісно, — пробелькотів пан Сирник. — Я буду вас радий бачити.

— Чудесненько, просто чудесненько, — заторохкотіла пані Сіль, та за мить у слухавці вже пищали короткі гудки.

— Хто це був? — поцікавилася пані Сирникова.

— Пані Сіль хоче замовити собі торт на ювілей, — відповів пекар.

— Ох, тобі буде клопіт, — сказала дружина. — Усі в нашому містечку знають, що пані Сіль аж надто перекірлива. Коли вона купує в молочаря, пана Сметанки, вершки, то вони чомусь завжди гірчать. Коли шиє сукню в пані Столатки, то сукня завжди тісна або

заширока. Коли в квіткарки, пані Медунки, вибирає собі квіти, то вони для неї чомусь не надто свіжі. Ба навіть у бджоляра, пана Оси, мед із сотні вуликів їй не надто солодкий...

Пан Сирник задумливо відсьорбнув трохи чаю з вишневих гілочок. Справді, який же торт на ювілей захоче пані Сіль?

З такими думками пекар навіть передумав снідати, і пані Сирникова запакувала йому кілька грінок у паперову торбинку на обід — дарма, що він працює в пекарні.

Одягнувшись швиденько, пан Сирник похапцем схопив торбинку з грінками і побіг до своєї пекарні. На привітання сусідів він лиш кивав, і коли лікар Апчих, його сусід з лівого боку вулиці, запитав чи буде нині в пекарні фірмовий бісквіт, пан Сирник розгублено замахав руками і голосно прокричав:

— Сьогодні в пекарню прийде пані Сіль вибирати торт на ювілей, треба ретельно підготуватися!

Примчавши до пекарні, пан Сирник навіть не одягнув свій білосніжний фартух і геть забув про білий ковпак. Він чимдуж поспішив до липової полицки, на якій лежала його найцінніша річ — книжка, де були записані всі його рецепти, а також рецепти його батька, пекаря Калачика, і дідуся, пекаря Перепічки.

— Торти, торти, — бурмотів пан Сирник, швидко гортаючи сторінки книжки.

Знайшовши рецепти десятків тортів, пан пекар узявся ретельно їх перелічувати.

— Торти з листового тіста, пісочного і бісквітного тіста... — бурмотів собі під ніс пан Сирник. — А тут для торта потрібен маковий і кокосовий бісквіт... А ось просто чудовий вершково-сирний крем, він ідеальний для святкової випічки!

Пекар хвацько перегорнув ще кілька сторінок книжки і задоволено кахикнув. Невже серед усіх рецептів смачненьких тортів не знайдеться бодай однісінькій, що припаде до смаку пані Сіль?!

Усі в містечку знали, що пані Сіль дуже вже складно догодити. Серед мешканців Ясного вона трималася осторонь, і навіть, коли проходила вуличками міста у справах, то так зверхньо відповідала на привітання, що аж підстрибував її пишній капелюшок. Одного разу, не знаючи ще про її прикрий характер, Оріся зустріла на вулиці пані Сіль, весело махнула рукою на знак привітання і голосно побажала їй гарного ранку.

— Це, мила панночко, неподобство — отак кричати вітання! Невже твоя бабуся не вчить тебе етикету? Я вже не кажу про те, що ми

зараз на вулиці Тихого шелесту — хіба ця назва тобі нічого не говорить?

Бідолашна Орися тоді дуже розгубилася і мало не заплакала. Добре, що в пекарні пана Сирника знайшлася ціла таця печива з помаранчевою цедрою, яке геть чисто прогнало її пригнічений настрій.

Після того випадку, перетнувшись із пані Сіллю десь у місті, Орися завжди опускала очі й віталася ледь чутним шепотом.

